

Bild 1
Sors egenhändigt skrivna titelblad.

FERNANDO SOR-AUTOGRAFER I SVERIGE

Av Kenneth Sparr

Fernando Sors kontakter med Sverige var säkerligen enbart indirekta, men i svenska bibliotek och samlingar finns några autografer som kan vara värda ett närmare studium. De ger också prov på att Sors intresse inte enbart begränsades till gitarren. Som Brian Jeffery redan påpekat finns i Kungl. musikaliska akademiens bibliotek en autograf av Sor, "Duett for the Piano forte Composed on several Swedish National airs and respectfully Dedicated to the Baroness De Rehausen by F. Sor" (signum I 4779). Handskriften består av inalles 12 sidor och är möjligen förlaga till den tryckta utgåvan, som publicerades av Falkner's Ope-

Bild 2
Titelbladet till den tryckta utgåvan med Sors namnteckning längst ner till höger.

ra Music Warehouse i London "where may be had all Mr. Sor's Publications". Det tryckta häftet, som har en något förändrad titel: "A Duett for Two performers on the Piano Forte Composed on Several Swedish National Airs & Respectfully Dedicated by Permission to the Baroness Reuhausen by F. Sor", finns också i Kungl. musikaliska akademiens bibliotek (signum Pb). Sor komponerade en del musik för piano, däribland också fyrfärdigt, i synnerhet under sin vistelse i London 1815—1823. Denna "duett" har troligen tillkommit 1815—1818 och anledningarna till att Sor valde just svenska folkliga melodier till underlag är flera. Intresset för den folkliga kulturen är ett av den romantiska periodens uttryck, men anledningen till den svenska anknytningen är att söka i den person som Sor tillägnade sin komposition. Baronessan, eller med svenskt språkbruk friherrinnan, Harriet Louisa von Reuhausen tillhörde visserligen den irländska viscountätten Bulkeley men var gift med svensken Gotthard Mauritz von Reuhausen, "envoyé extraordinaire et ministre plenipotentaire" (!) vid det engelska hovet. Ett sammanträffande har säkerligen skett mellan Sor och familjen Reuhausen. För övrigt tillägnade Sor "Mlle F. Reuhausen" tre valser

and. Largo *Secondo.*

p.

allegro moderato

This image shows a handwritten musical score for Sor's Bolero. It features ten staves of music. The top section is marked 'and. Largo' and 'Secondo.' with a piano 'p.' dynamic. The bottom section is marked 'allegro moderato'. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings.

Bild 3
Andante largo och början på Allegro moderato i autograf av Sor.

för fyrehändigt piano, som också publicerades i London vid denna tid. Mademoiselle Reuhausen hette Francese Lovisa, dotter till de tidigare nämnda, och var vid tiden för Sors uppehåll i London 12—15 år gammal. Kanske var det mor och dotter som tillsammans spelade dessa verk av Sor? Tyvärr finns ingen uppgift varifrån dessa häften har kommit till biblioteket. De förvärvades 1926 och det är väl inte helt uteslutet att de ursprungligen kommer från familjen Reuhausen. I de båda tryckta häften har för övrigt Sor skrivit sitt namn.

2 SECONDO

Andante Largo

Allegro moderato

h.

fz

This image shows a printed musical score for Sor's Bolero. It features ten staves of music. The top section is marked 'Andante Largo' and 'SECONDO'. The bottom section is marked 'Allegro moderato'. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings like 'h.', 'fz', and 'p.'.

Bild 4
Andante largo och början på Allegro moderato i den tryckta utgåvan.

En annan Sor-autograf, uppenbarligen okänd för Jeffery, befinner sig i Stiftelsen Musikskulturens främjande. Titeln lyder: "Boléro à deux Voix pour l'album de W. d'Henneville . . . par son très dévoué F. Sor" och texten börjar med "Me preguntó mi amigo. . .". Boléron eller "seguidilla boléro" hör till de spanska sångerna och Sor använde både pianot och gitarren som ackompanjemangsinstrument. Sor ger själv i sin artikel "Le Boléro" en historik och förklaring av termerna "seguidilla" och "boléro". Seguidillan är en dikt, ibland tonsatt och om den anpassades till dansformen "boléro" så kallades den helt enkelt för "seguidilla boléro", men ofta skrev man bara "boléro". Sången "Me preguntó mi

Another Sor autograph, apparently unknown to Jeffery, is in the possession of the Foundation for the Promotion of Musical Culture. Its title reads as follows: "Boléro à deux Voix pour l'album de W. d'Henneville . . . par son très dévoué F. Sor"; and the words begin: "Me preguntó mi amigo . . .". The boléro or "seguidilla boléro" belongs to the Spanish songs, and Sor used both the piano and the guitar for accompaniment. In his article "Le Boléro", Sor himself describes the historical background and significance of the terms "seguidilla" and "boléro". The seguidilla is a poem, sometimes set to music, and if adapted to the "boléro" dance form it was termed, purely and simply, "seguidilla boléro", although this was frequently abbreviated to "boléro". The song "Me preguntó mi amigo" was published by Meissioner in the collection "Tres SEGUIDILLAS Boleras A DOS VOCES con Acompañamiento de Piano Forte . . .", which was printed in Paris between 1826 and 1828. The MS belonging to the Foundation for the Promotion of Musical Culture is undated and can have materialized either before or after 1830. We cannot be sure when it came to Sweden either, but this may very well have been during the present century.

A different kind of document from Sor's hand is to be found in the Daniel Fryklund Collection. This is a receipt, reading as follows: "Je declare ceder en toute propriété à M. Pacini l'oeuvre 22 dont le titre vingt quatre Pieces progressives pour la Guitare. Paris le 8 aout 1832. Ferdinand Sor." (Freely translated: "I hereby assign to M. Pacini all rights to my Opus 22, entitled Twenty-Four Progressive Pieces for the Guitar. Paris, 8th August 1832 . . .") Antoine-François-Gaëtan Pacini succeeded Meissioner as Sor's publisher, with the result that — for copyright reasons — a great deal of the music composed by Sor after 1828 is practically unknown today! The reference in the receipt to an Opus 22 is rather puzzling. According to Jeffery's numbering, No. 22 is a "Grande Sonate pour Guitarre Seule", published by Meissioner in 1825. "Vingt-quatre petites Pièces Progressives" is instead referred to as Opus 44, and the collection was published in March 1831 by Pacini. The receipt is presumably connected with this collection, in spite of the different opus numbers and in spite of its having been written more than a year after the collection was published.

Bibliography

Jeffery, Brian, Fernando Sor: composer and guitarist. London, 1977.

Sor, Fernando: Seguidillas for voice and guitar or piano, edited by Brian Jeffery. London, 1976.

Fryklund, Daniel: Bidrag till gitarristiken (*Svensk tidskrift för musikforskning* 1931, p. 24).

